

Ngô i và sếp c i c a tôi b n m li t gi ng t ngày hôm qua cho đ n bây gi trong khách s n mà không sao nh c n i cái đ u lên đ c ch đã vì b nhi m khói xe và b i b m, nà ng và tôi không ng khí h u tháng Sáu à Sài gòn v n còn nóng nh thiêu nh đ t đ n cháy c da th t. Cũng ch vì chịu lòng nà ng mà gi đây cu c du l ch c a hai đ a đã m t đi nhi u thú v .

Hai đ a chúng tôi đ đ nh ch đi đ n Thái Lan và sau đó đ n x chùa tháp r i quay v l i Hoa K , nh ng khi đ n Campuchia và th y cũng g n sát v i n c Vi t Nam, h n n a ng i h ng đ n viên du l ch nói s lo m i th t c ch trong có vài ba ti ng đ ng h là xong nên nà ng mu n ghé qua đây dăm ba ngày cho bi t Sài gòn. Tôi thì sao cũng đ c mi n là ng i tôi yêu vui là đ c r i. Tuy ch a chính th c l y nhau nh ng chúng tôi ăn c cũng nh đôi v ch ng m i c i và đang h ng tu n trắng m t.

Tôi h n nà ng đ n hai m i ba tu i, nà ng m i tám tôi b n m i m t vì v y mà tôi chịu nà ng t i đa, nà ng mu n t c... tr i mu n!

N u không nh ti ng tằm c a m tôi, n v n sĩ L Túy Ph ng đã và đang n i ti ng v i nh ng tác ph m s u t m công phu vi t v đ i t và nh ng ho t đ ng c a nh ng lãnh t các đ ng c ng s n Vi t Nam và th gi i đã và đang gây ra bao t i ác v i chính đ ng bào trong n c và, n u không nh ba và hai anh trai c a nà ng cũng r t thích nh ng tác ph m c a m tôi thì khó mà tôi đ c gia đình c a nà ng ch p nh n, đ n thu n ch là vì tu i tác mà thôi.

Kh p cùng n c M và nh ng n c khác trên th gi i thì g n nh không m t ng i đàn ông Vi t Nam nào, và có c phái n n a, l i không m t l n nghe qua tên c a m tôi. Tuy m s p b c qua tu i l c tu n nh ng m v n còn đ p l i sang tr ng quý phái n a mà tôi v n nghĩ có l ch vì t ngày r i kh i quê h ng cho đ n nay m v n "phòng không g i chi c."

Sài gòn ch t ch i vì có quá đông ng i mà g n nh ai ai cũng s đ ng ph ng ti n xe g n máy nên c nh k t xe xem ra r t th ng xuyên. Ngày x a, ngày mà tôi r i kh i n i đây khi chi n tranh đã vào nh ng ngày cu i cùng và ngày đó tôi ch m i lên b y tu i nên trí nh v m t vùng quê h ng qu là quá nghèo nàn.

Ngô i và sếp c i c a tôi cho phép tôi đi đ o xem thành ph , xem ng i và xem các ti m buôn

vì ngày mai hai đ a chúng tôi ph i r i kh i n i đây,ng i tôi yêu không mu n th y tôi cũng n m li t m t ch nh nàng.

M t v t mà tôi th y phía tr i c m t làm tôi ph i chú ý đ n, đó là cái cân th t cũ k đ cân ng i đ t trên v a h e n i có ng i b hành qua l i th t đông đúc. Bên c nh cái cân có m t t m gi y carton v i hàng ch th t l n " cân s c kh e 2000 đ ng " vi t b ng bút lông màu đ nét ch r t l n nh mu n đ cho ng i qua l i ph i chú ý đ n, v y mà không m t ng i qua l i nào trên h e ph đ m t đ n.

Ng i đàn ông ch c a cái cân đó vào kho ng trên sáu m i tu i và g ng m t tuy có v kh c kh nh ng th t trí th c. B đ mà ông đang m c, đôi dép mà ông đang mang cho tôi bi t cu c s ng c a ông không y gì đ c đ y đ l m n u không mu n nói là túng thi u. Ông ng i đó,sau cái cân và bên phía tay ph i c a ông, bên c nh m t cây c t b ng xi măng có đ ng m t cái th c cây cao mà tôi nghĩ là đ đo chi u cao c a ng i. Công vi c kinh doanh v i ch m t cái cân và cây th c, đây là l n đ u tiên tôi th y trong đ i. Ng i đàn ông ng i đó đang nhìn ng i qua l i trên h e ph v i v đ ng đ ng nh không h ch đ i s có ng i đ n đ ng lên cái cân.

"Hai ngàn đ ng Vi t Nam", tôi nh m tính v i h i su t mà tôi m i v a đ i trong khách s n thì nó ch vào kho ng m i m t m i hai xen đô la M mà thôi. Cũng vì g ng m t c a ông và thái đ nh b t c n đ i c a ông nên tôi c đ ng t xa, t kho ng ch a đ n ch c th c và h t đ a máy lên làm nh ch p hình r i l i đ xu ng ng m nghĩa mà m c đích là ch đ ch xem có ai đ n đ ng lên cái cân không.

Hai m i lăm phút trôi qua r i mà v n không có m t ng i qua l i nào nhìn đ n cái cân nên tôi t h i nh v y m t ngày ông ta s ki m đ c bao nhiêu ti n đ sinh s ng và có l vì v y mà qu n áo và đôi dép c a ông... Tôi b c đ n cái cân r i đ ng lên. V n v i thái đ nh đ ng đ ng nh ng ông cũng nhìn vào cái bàn cân. Cây kim ch vào con s b y m i ba r i, tôi v a đ nh b c xu ng thì ông ch tay vào ch đ cây th c đo chi u cao nh ng tôi đã l c đ u r i rút t trong túi áo trên ra t gi y m i ngàn đ ng đ a cho ông, ông ra đ u tôi ch m t chút đ ông đ i ti n, tôi khoát tay đ ng th i nói ông không c n tr l i s ti n đ . Ông nhìn tôi n nh m t n c i và g t đ u nh ng ông v n không nói m t câu nào nh ng đôi con m t c a ông nhìn tôi đ y thi n c m.

Ánh m t nhìn c a ông th t k l và làm nh có m t ma l c nào đó thu hút khi n cho tôi ph i mu n làm quen v i ông. Ánh m t đó,con ng i đó, cho tôi cái linh c m ông là ng i trí th c đang b th t th và b t m n v i cu c đ i. Ch c ch n m t con ng i nh ông mà n u tôi có c

duyên để ông tiếp chuyển thì ông sẽ thấy là những điều bí ẩn lý thú nào đó mà ông biết, hoặc có thể ông cũng là chủ nhân của một sự biến chuyển trong mặt đất nước có quá nhiều điều kỳ lạ này và... biết đâu rồi mà tôi sẽ có thêm tài liệu để viết sách. Tôi quyết định làm quen với ông.

- Khi cuộc chuyển biến công của Mặt trận Giải Phóng Miền Nam Việt Nam vào dịp Tết Mậu Thân trên khắp miền Nam đang có dấu hiệu thất bại thì tôi được người của mặt trận đưa vào khu hoạt động và, thật đúng lúc, tôi đã thoát khỏi sự truy bắt của an ninh Việt Nam Cộng Hòa chỉ trong tích tắc. Thù gian này tôi đang là sinh viên năm cuối ở trường Đại học Khoa Học Sài Gòn. Tôi được người của mặt trận đưa lên Tây Ninh để rồi từ đây có khoảng một tuần để tôi học tập vào khu. Một năm sau trong một buổi tiệc tôi đã được gặp mặt những người trí thức và những vũ tu hành từ khắp nơi ở miền Nam được đưa vào bưng bưng để mọi người quên đi và qua mặt ngã.

Người của mặt trận đưa tôi về với chúng tôi hội tụ ở trung tâm và chúng tôi cũng được gặp mặt để ý đến những người lãnh đạo của mặt trận như Nguyễn Hữu Thọ, Trần Bình Đông, Huỳnh Tấn Phát, Trần Hữu Trang. Phía nam có Nguyễn Thọ Bình và Nguyễn Thọ Đông, những người biết họ tên của là được gặp "anh Sáu Dân", tức Võ Văn Kiệt. Tôi nói được biết là vì buổi gặp gỡ đầu tiên trong buổi tiệc hôm đó tôi đã được đi theo sát bên nhân vật này cho đến sau ngày miền Nam hoàn toàn được giải... hoàn toàn bị nhuộm đen.

Tôi không làm sao quên được buổi gặp gỡ đầu tiên vào buổi hôm đó vì chính "anh Sáu Dân" khi đứng lên phát biểu đã nói:

- Người quyên Thiệu Khu Khiêm tuyên truyền trong nhân dân với khẩu hiệu là đừng nghe những gì chúng ta nói mà hãy nhìn những gì chúng ta làm. Chúng ta sẽ làm và làm tất cả với ý chí thật cao để thấy hiện cho nhân dân miền Nam này và nhân dân tiến bộ trên toàn thế giới thấy quân đội nhân dân của chúng ta là quân đội của nhân dân mà ra, vì nhân dân mà phục vụ vì nhân dân mà chiến đấu. Quân đội nhân dân của chúng ta sẽ không bao giờ tỏ hào độ với một cây kim hoặc một sợi chỉ của nhân dân như những tên lính Ngụy của bọn chúng. Chúng ta sẽ chứng minh cho bọn Ngụy quyên Sài Gòn và thế giới thấy rằng Mặt trận Dân tộc Giải Phóng Miền Nam Việt Nam và quân đội nhân dân của chúng ta sẽ thực thi một xã hội công bằng, một xã hội không có người bóc lột người. Lãnh đạo mặt trận đã công bố nghị quyết thực thi chính sách hòa hợp dân tộc để thấy lòng nhân đạo truyền thống của dân tộc ta vì vậy sẽ không có việc thù địch như những vì cha mẹ vì thiêu thông tin mà hiểu sai lệch với mặt trận và quân đội của chúng ta. Chúng ta sẽ giang rộng cánh tay ra đón chào những ai quay về với mặt trận và nhân dân, chúng ta chỉ đánh kẻ chạy đi chứ không bao giờ đánh kẻ chạy lại.

"Anh Sáu Dân" Võ Văn Kiệt còn nói nhiều lắm những điều làm cho tôi thấm trong lòng họ tên của là những người ông đã nói như trên. Tôi được người của mặt trận tuyên truyền mồm miệng tham gia

đ u tranh cũng ch vì m c đích nh "anh Sáu Dân" đã nói ch ... ch tôi đâu có ng r ng l i tuyên tuy n v i kh u hi u c a "Ng y quy n Thi u K Khiêm" đã ch ng minh s tiên đoán c a h là hoàn toàn đúng sau này v nh ng hành đ ng đã man v nh ng vi c làm t i t và l i nói x o trá không bao gi đi đôi v i vi c làm c a ng i c ng s n. Tôi không bao gi quên đ c cái c m giác bàng hoàng và th t v ng t t cùng khi trong m t bu i h p c a nh ng ng i lãnh đ o đ ng c ng s n mi n B c trong đó có s tham đ c a "anh Sáu Dân", khi bàn v s ph n c a nh ng ng i lính thua tr n mi n Nam thì chính Lê Du n r i Tr ng Chinh r i Ph m Văn Đ ng đ u bi u quy t là ph i gi t h t nh ng ng i có trách nhi m và nh ng ng i ch huy su t cu c chi n. Tôi l i càng bàng hoàng và th t v ng h n n a khi "anh Sáu Dân" đ ng lên nói:

- T i sao chúng ta ph i t n đ n đ gi t đi m t l c l ng lao đ ng l n lao đó làm gì đ b mang ti ng v i th gi i. Sao chúng ta không nh t b n chúng l i cho đ n ch t và b t b n chúng lao đ ng c c l c ngày đêm đ t o ra c a c i cho chúng ta dùng và chúng ta s ch cho b n chúng ăn u ng c m ch ng thôi. Chúng ta không đ cho b n chúng b ch t vì đói mà ch đói vì chúng ta cho b n chúng ăn không đ no nh ng ph i b t b n chúng lao đ ng th t nhi u thì t t b n chúng s ki t s c và r i s bi n m t đ n trên m nh đ t này mà chúng ta không b t n m t viên đ n nào và cũng không b mang ti ng ác v i th gi i.

Có l vì th y "sáng ki n" c a "anh Sáu Dân" sáng su t quá và s đ c ch p thu n nên Nguy n H sau đó đã tuyên b nh đ ti p l i "anh Sáu Dân":

- Chúng ta đã gi i phóng hoàn toàn mi n Nam r i thì v c a b n chúng chúng ta l y, nhà c a c a b n chúng chúng ta vào , con c a b n chúng chúng ta b t làm nô l . Chúng ta s t o cho b n ng i mi n Nam, gái thì làm dĩ trai thì chúng ta b t ph i đi khai m ng khai r ch khai phá nh ng khu đ t, nh ng khu r ng hoang và các bãi mìn.

M t b u tr i mà tôi đang đ ng d i b ng nh đen t i d n, m t c v ng t ng lai t t đ p xán l n cho quê h ng cũng đang t t tan nát trong tim tôi ch trong m t bu i h p ngày hôm đó và, b n năm sau c a cái ngày g i là gi i phóng tôi đã ph i ra ng i ngay t i ch này. Tôi ng i đây su t t ba m i năm qua không b sót m t ngày nào. Ai mu n h i mu n bi t rõ chuy n tôi cũng đ u k l i và k đúng nh tôi v a k cho chú em nghe. Tôi không s b n chúng gi t tôi b i vì tôi đã t xem nh tôi cũng đã ch t r i k t ngày quê h ng mi n Nam b b c t và vì tôi cũng là trái chanh đã b khô héo sau khi đã b v t c n ki t s c l c và trí óc... nh ng b n chúng l i không mu n ho c không dám gi t tôi nên tôi v n còn ng i đây. Tr c đây tôi ki m s ng cũng t m đ c nh ng t ngày m i nhà đã có kh nă ng mua đ c cân và th c r i thì tôi... có khi c tu n ho c có khi c tháng không có m t ng i khách nào đ n đ ng trên cái cân đó, nh ng đó cũng không còn gì là quan tr ng n a vì tôi v n ng i đây v i m c đích khác đó là tôi mu n cân t i ác c a c ng s n xem nó n ng đ n bao nhiêu khi mà m i ngày b n chúng m i lún sâu vào t i

ác mà tôi nghĩ nhất là đã nhúng tay bán biển cho kẻ thù phẫn nộ Bức là biển Tàu đã man đã
túng đỏ hỏn tay nọc mình cò mọt ngàn năm và luôn tìm cách hời đởn thôn tính, vậy mà nay biển
chúng tôi còn giang tay đón rước kẻ thù vào khai thác tài nguyên của đất nước mà hậu quả làm
thiệt hại cho quê hương sẽ không sao có thể lường trước được. Tôi viết số này đây cho đến khi
nào còn có thể đo lường gian xem biển của chúng tôi Việt Nam còn sống được đến bao lâu và khi
nào biển chúng tôi đang bào mòn lên tiêu diệt. Chú em đang thắc mắc là rồi tôi đã và đang sống
ra làm sao. Miếng ăn đi với tôi bây giờ không còn gì là quan trọng nữa, chỉ cần mỗi ngày hay đôi
ba ngày bỏ vào miếng mọt thì gì đó cho cái dạ dày nó yên là tôi cũng yên tâm lắm rồi.

- Thế...thế gia đình của bác đâu?

Ngô i đàn ông có vẻ lúng túng khi ông nói ông nghĩ đây là vì muốn cân đo thói gian và thói ác của
nhà cầm quyền của chúng tôi Việt Nam bằng một đi về hằng say lúc kẻ tôi câu chuyện tham gia một
trận, ông đang hướng ánh mắt mắt tôi nhìn vào đám đông người qua lại trước mắt mà hình như
ông không nhìn thấy một ai bởi vì tôi thấy hai con mắt của ông như mờ màng, như như vỡ dĩa
văng và rồi tôi trong hai con mắt đó tôi thấy có hai giọt nước đang chảy ra và đang rơi bên khóe.
Không buồn buồn tâm đến những người chung quanh và những người qua lại trên hè phố, ông
vẫn để hai giọt nước từ đôi mắt lăn dài xuống hai bên má, ông nói:

- Tôi có vẻ, hay nói cho đúng hơn là tôi có những yêu và những đó yêu tôi vì chúng tôi chia sẻ
chia ăn với nhau công khai. Những tôi yêu và yêu tôi về một triết lý tài và đang chuồn bỏ
bỏ vào những của để họ Văn Khoa như người rồi tôi đã bỏ đi vào trong bóng không một lời
giã và tôi đã không hề biết rằng người tôi yêu đang mang giọt máu của tôi trong người. Tôi là tên
đàn ông đến một không trách nhiệm. Tôi là tên đàn ông ngu muội và ác độc khi đã đưa cả hai
tay và bóp vào công việc làm cho cả bao nhiêu triệu người miền Nam này đau khổ và ly tan.
Ngày tôi trở về tôi thành phố và tìm đến nhà người tôi yêu thì mới biết rằng nàng đã bỏ nước ra
đi vào hai ngày sau chót của cuộc đời chỉ còn cùng với đứa con trai đã bảy tuổi, đó là đứa con của
tôi với nàng...

Ngô i cân đo thói gian và thói ác của chúng tôi Việt Nam khóc nức lên như đau khổ. Hai hàng
nước mắt chảy dài ra trên khuôn mặt khô khan của ông mà ông cũng không màng lau nó. Tôi cố
gợi chuyện để ông trút bớt ra những nỗi khổ đau khổ đã hành hạ ông trong suốt
bao nhiêu năm trôi qua còn chôn chôn trong lòng hậu vùi dưới đất nước:

- Ông... ông không gặp lại hai người... thân đó rồi nào sao?

- Tôi không x ng đáng g p i hai ng i đó chú em à. G p i hai ng i thân yêu đó là ý nguy n c a tôi t bao lâu nay nh ng vì tôi đã b c hai ng i ra đi không m t i gi i thích thì gi đây làm sao tôi còn m t mũi nào dám g p i hai ng i đó, nh ng... nh ng tôi v n th ng xuyên nhìn th y ng i tôi yêu trên m ng, trên internet, ch v y thôi là tôi đã m n nguy n l m r i nh ng tôi ch a g p đ c m t ng i con trai c a tôi và n u m t ngày nào đó tôi đ c đi m phúc g p m t ng i con trai c a tôi r i thì dù tôi có nh m m t tôi cũng m n nguy n l m, đó là m c l n nh t trong đ i tôi sau khi m c l n lao kia đã b b n ng i qu quy t, b n ng i x o trá, b n ng i man r mà tôi đã h t tâm h t lòng ph c v nh ng đã ph n b i i tôi.

- Bà... ng i ông yêu bây gi ở đâu và làm gì mà l i xu t hi n trên internet? Tôi có th giúp ông đ c vi c gì không?

- Cám n chú em nhi u l m, tôi không c n chú em giúp tôi vi c gì c . Nh ng vi c tôi đã gây ra thì tôi vui v đón nh n nó vì đó là l công b ng c a tr i đ t, là l công b ng c a Th ng Đ và n u Th ng Đ th y s tr ng ph t c a Ng ài trong m y ch c năm qua là đã đ thì Ng ài s cho tôi g p i c hai ho c m t trong hai ng i. Chú em h i ng i tôi yêu bây gi ở đâu và làm gì à. Ng i tôi yêu bây gi đang sinh s ng ở trong m t x s v n minh nh t hành tinh này, giàu nh t hành tinh này, nhân đ o nh t hành tinh này và, ng i tôi yêu đang r t n i ti ng trong c ng đ ng ng i Vi t trong x s đó cũng nh c các x kh p năm châu b n bi n c a trái đ t này ch nào có ng i Vi t n n sinh s ng. Ng i tôi yêu là n v n sĩ l ng danh tên L Túy Ph ng, hình c a nàng mà tôi l y t trên m ng xu ng tôi cũng có đem theo đây đ tôi đ a cho chú em xem nhé.

Trong khi ng i đàn ông mu n cân đo th i gian và t i ác c a c ng s n quay ng i ra phía sau đ l y cu n t p thì tôi nh ng i v a b trúng m t c n gió đ c. Tôi cũng đang bàng hoàng xúc đ ng, đ u c a tôi đang nh b quay cu ng và hai con m t c a tôi b hoa lên và r i tôi c nhìn tr ng tr ng vào ng i tr c m t đ t h i ng i mà tôi cho là l p đ vì mu n cân đo th i gian và t i ác c a c ng s n là cha c a tôi đây sao. Nhìn t m hình mà ông đ a cho tôi xem thì đúng đó là hình c a m tôi và nh v y ông đúng là cha c a tôi r i. Tôi ôm đ u kh s nhìn lên tr i cao và than sao Th ng Đ l i n th thách tôi nh th này đ làm gì. Tôi không có đ can đ m đ gi ông ti ng cha, tôi không có đ can đ m đ ôm ông. Tôi ph i đ i x ph i hành đ ng nh th nào đây h i ông tr i trên cao kia. Sao ông n đ qu h ng tôi c chìm mãi trong đau th ng trong thù h n, sao ông n gây ra chi nh ng th m c nh đau th ng nh th m c nh ngày cha con g p i nhau mà tôi là con l i không đ can đ m đ nh n ng i đã t o ra tôi tuy ông ch a có m t ngày nào nuôi đ ng tôi, ch a có m t l n m b ng tôi.

Tôi đ ng lên quay l ng và b c đi th ng v khách s n mà không có m t l i nào v i ng i cha mà tôi m i v a đ c bi t. Tôi thoáng th y s ng c nhiên hi n ra trên g ng m t kh c kh c a ông và, hình nh ông có nói hay h i câu gì đó nh ng nào tôi có còn nghe đ c gì n a đâu.

Tôi m c k nh ng ng i qua l i trên đ ng ph đang tr m t nhìn tôi. Có nhi u, có r t nhi u cô thi u n đ a tay lên che mi ng l i khi nhìn th y tôi b c đi v i khuôn m t đ y n c m t.
- Chuy n gì đã x y ra v i anh v y?

Ng i v s p c i c a tôi tròn xoe đôi con m t nhìn tôi h i nh ng tôi không tr l i và v n đ nguyên b qu n áo đang m c trên ng i tôi lao mình n m dài ra trên gi ng m t úp xu ng g i và ti p t c khóc.

M t kho ng th i gian không lâu sau, m t ý nghĩ thoáng qua và tôi ng i lên c m đi n tho i phn v cho m tôi. May m n hay xui x o đây mà m tôi đã không có ã nhà đ b t máy. Tôi đ đi n tho i xu ng r i quay qua ng i v s p c i và k l i cho nàng nghe t ng chi ti t v câu chuy n đã làm cho tôi xúc đ ng m nh.

Sáng nay ng i v s p c i c a tôi khuyên tôi ph i đ n g p cha tôi vì nàng cho đây là m t s trùng h p mà có l đ nh m nh đã s p đ t khi n xui cho tôi g p l i cha vào tháng này, tháng có ngày l c a cha, nàng khuyên tôi là dù có nh th nào thì tôi cũng không th nh n tâm ch i b ng i đã t o ra tôi vì dù sao ông cũng đã quá h i h n, quá đau kh v nh ng gì ông đã làm trong quá kh .

T i nghi p ng i v s p c i c a tôi, nàng c ng i d y trang đi m cho th t đ p đ đ n ra m t cha tôi. Nàng đi cùng tôi ra ti m bán bông hoa, nàng ch n mua m t bó hoa th t l n và th t đ p r i cùng tôi đi đ n ch có ng i đàn ông mu n cân đo th i gian và t i ác c a c ng s n. Tôi b c nh ng b c dài và th t nhanh v phía tr c trong khi ng i tôi yêu đang b c t ng b c ch m ch p l o đ o theo phía sau.

Cái cân cũ k và cây th c cùng ng i đàn ông cân đo th i gian và t i ác c a c ng s n Vi t Nam không có m t ã đây ngày hôm nay.

Trong khi đang bị rơi chĩa bút tính làm sao thì chĩa bán nấc ngớt và cà phê trên cái xe nhẩy tay lên tiếng hỏi:

- Ông muốn tìm gì?

- Tôi muốn tìm ông thối ng ngày ngày ở đây, cái ông...

- À, ông cân đo thói gian và tội ác của... há, sao hôm nay không thấy ông đến chỗ nào đó nữa? Ông luôn luôn có mặt ở đây đúng không, không biết hôm nay có chuyện gì không vậy cà.

Anh thanh niên vừa đang chỉc xe gần máy bên cạnh xe cà phê. " Có lẽ anh ta thấy xe ôm " tôi nghĩ vậy, và anh cũng vừa nghe chĩa bán cà phê nói nên anh nhìn tôi nói:

- Xe của thối ng đến vào bên vỉn Sài Gòn hỏi sáng sớm nay rồi, có lẽ... kệ này không qua khỏi quá. Ăn ít quá thì sức đâu mà chĩa ng lên vỉn nhấc chĩa.

- Bên vỉn Sài Gòn ở đâu vậy anh?

Chĩa tay về phía xa xa anh nói:

- Phía đó đó, đi bộ một chút cũng phía bên này là gần liên à, gần cuối đường mà phía bên kia là chĩa Sài Gòn đó.

Tôi dắt bó hoa thối và thối đặt lên cái xác của ngồi đàn ông cân đo thói gian và tội ác của của ng sống Việt Nam và cũng là ngồi cha của tôi.

Cả hai đứa chúng tôi cùng đứng trước cái xác mà khóc và khóc thối nhừu. Tôi hỏi hỏi và đau đớn quá. Ngồi tôi cứ đau quặn lên tiếng của và luôn có câu hỏi trong đầu là vì sao hôm qua tôi lại nhận tâm bị đi không mặt lại nói nào vậy cha, vì sao hôm qua tôi lại không có can đảm để

Ngũ i Đàn Ông Cân Đo T i Ác Và Th i Gian

Tác Giả: VD

Thứ Năm, 25 Tháng 6 Năm 2009 06:18

ôm ông và kêu lên tiêng cha thân yêu, vì sao... n u bi t tr c s th nh th này thì... Tôi cũng là tên đàn ông th t h i. Tôi là đ a con b t hi u vì dù sao ông cũng là cha c a tôi dù ông ch a có m t ngày nào nuôi d ng. Tôi b ng ch t nh đ n l i m tôi t ng d y d t lúc đ n M là luôn ph i th ng yêu m i ng i nh th ng chính b n thân mình b i chúng ta khác ng i c ng s n ch trái tim c a chúng ta là trái tim c a con ng i.

Tôi cúi xu ng hôn lên trán và lên má c a cha tôi đ t giã, ng i v s p c i c a tôi cũng làm theo tôi không m t chút đ n đo suy nghĩ. Tôi thì th m l i t giã cha và tôi h a v i cha là khi v đ n M tôi cũng s đ t m t cái cân và cây th c tr c c a nhà. Tôi s ti p n i công vi c c a cha, tôi cũng s là ng i cân đo th i gian và t i ác c a c ng s n Vi t Nam.